

“Fem rock d'agitació”

És jove, és berguedà i té 24 anys. És el cantant de Brams, que acaben de fer sortir el primer disc de llarga durada, amb un títol que ho diu clar i català: *Amb el rock a la faixa*. És Francesc Ribera, més conegut per Titot. Un “revolucionari coherent”.

Véns amb el rock a la faixa?

—No, l'he deixat al cotxe.

—¿Quina ha estat la trajectòria de Brams?

—Aquest estiu, farà dos anys que existim. La cosa ha evolucionat perquè a la comarca hem tingut molt de suport de la gent, que s'ho ha agafat com una qüestió de militància, com si fos el Barça. Abans de sortir el disc, ja convocàvem dues mil persones a Berga. Això et motiva a continuar. I des del contracte amb la discogràfica assagem molt per fer una cosa de veritat, amb cara i ulls.

—¿Com va arribar el contracte?

—Vam contactar amb tres discogràfiques. N'hi va haver dues que es van acollir amb les lletres, però nosaltres veïem molt clar que eren intocables. Audiovisuals de Sarrià va entendre què volíem fer i per on volíem anar. Llavors vam dir: “Doncs, ¡au!, tirem endavant”.

—Parla'm de la producció musical del disc.

—És de l'Albert Gil, dels Matamala, i de la Reyes R. Torío, ex-Dinamita Pa Los Pollos, i ens ha anat molt bé. Van entendre de seguida la intenció que teníem: fer una cosa d'ureta i guitarrera. Mira, abans trèiem les cançons cadascun amb el seu instrument, però no hi havia una línia comuna entre elles; ara hi és i la cosa canvia molt.

—¿Quin és el vostre paper en el rock català?

—Omplim un buit: fem un rock que, més que radical, jo anomenaria d'agitació. I ens agrada ficar-nos amb el mort i qui el vetlla. És difícil com-

“És important poder justificar el teu missatge constantment, sense demagògia”.

ARXIU

parar-se amb algú del nostre país, les comparances vindrien més aviat de fora: d'Euskadi, per exemple.

—Però la vostra agitació, no és pas pamfletària.

—Mirem de fer una música visceral i unes lletres coherents amb la nostra ideologia, que és molt clara. No vull dir que hi hagi una doctrina política, perquè no és la feina d'un grup de rock. Jo sóc revolucionari i altres membres del grup també. A qui poc a qui menys, a ningú no li està bé aquesta societat, i fem denúncia, emmarcada a Catalunya, de l'estat de les coses.

—¿Quina és la fórmula?

—Una simbiosi entre somni i realitat; juguem entre la utopia i allò què és possible. Evidentment, jo no he estat mai a la Generalitat de marxa amb el president Pujol, ni he vist cap sargantana al pantà de la Baells. Expliquem coses que interessin mínimament,

que facin gràcia i amb què la gent se senti identificada. Puc fer una cançó intimista, però, ¿a qui collons importa una cosa que només puc entendre jo?

—¿Utilitzeu la música com a arma?

—Sí, aquesta és la intenció del títol del disc, *Amb el rock a la faixa*.

—¿Contra qui tireu?

—Contra el prototip de fatxa, d'ocupant, de botifler, que té més o menys tothom. Cadascú rep el cop de roc quan li toca.

—Des de l'escenari, ¿el missatge arriba millor?

—Sí, però és important de poder-lo justificar constantment, sense demagògia. Penso en totes les reaccions: l'emprenyada dels prototips que et deia abans, la identificació de qui ens segueix... Però no deixa de ser un perill, has de tenir-ho clar i no caure en la visceralitat; això s'estén

a les presentacions de les cançons, que són espontànies, però mil·límetrades per a no perdre coherència.

—¿“Goigs de Sant Hilari”, és una apologia de l'alcoholisme?

—Sí, si, i tant. És una de les llances principals. Emborratar-se significa una mutació constant del cervell, molt divertida, que permet, fins i tot, veure les coses des d'altres punts de vista. És una teràpia que recomano a tothom un o dos cops a la setmana. I ningú no ens pot dir que prediquem sense donar exemple.

—L’“Últim tirabol”, es pot dir que és quasi un himne.

—Sí, especialment a la comarca del Berguedà. Està dedicada a molts col·legues que han deixat la pell a l'eix del Llobregat o en algun altre racó.

—¿Com veus el futur d'aquest país?

—Bastant cardat, perquè totes aquelles coses contra les quals he cridat i continuo cridant es van institucionalitzant. Ens estem acostumant que mai no canviï res i això és perillós. D'altra banda, el Principat, es va centralitzant, amb la potenciació d'una gran metròpoli contraposada a les comarques, que tenen un futur molt negre.

—¿I pel que fa a la independència?

—La independència es pot aconseguir, però també podem trobar-nos davant un nou mur blau amb estrelles i que tot quedi diluït en uns Estats Units d'Europa. Europa Occidental i els Estats Units d'Amèrica necessiten també una *perestroika*

Joan Marí